

Activiteitenverslag KRAV 2025

In 2025 zijn 18 klachten ontvangen. Deze zijn als volgt afgehandeld:

- 4 ongegrond;
- 9 gegrond;
- 2 ingetrokken;
- 3 in behandeling.

Klacht 1, ongegrond.

Inhoud klacht

1. Beklaagde heeft met haar brief van 13 juni 2024 aan de IND verzocht om uitstel van de behandeling van de asielaanvraag van klager, zonder klager hiervan op de hoogte te stellen.
2. De behandeling van de asielaanvraag van klager heeft hierdoor vertraging opgelopen.
3. Beklaagde heeft hierdoor schade geleden welke hij begroot op € 10.000,-, en verzoekt de KRAV deze vordering toe te wijzen ten nadele van beklagde.

Oordeel KRAV

Ad 1) De KRAV constateert dat beklagde met haar brief niet verzoekt om de behandeling van de asielaanvraag uit te stellen. De behandeling van de asielaanvraag was immers nog niet gepland en het was ook niet aannemelijk dat de asielaanvraag in de aangegeven periode zou worden behandeld gelet op de doorlooptijden van asielaanvragen. De wettelijke beslistermijn zou ook pas eind oktober 2024 eindigen. De brief betreft een kennisgeving van de beperkte beschikbaarheid van beklagde vanwege persoonlijke omstandigheden. Daarbij komt dat beklagde in haar brief aangeeft altijd beschikbaar te zijn voor nader overleg. De KRAV is van oordeel dat klager gegeven de voornoemde omstandigheden beklagde niet op hoogte had moeten stellen van de brief. Te meer nu de leidraad hier ook niets over voorschrijft.

Ad2) Gelet op de achterstanden van de IND bedraagt de behandelingsduur van een asielaanvraag thans meer dan 15 maanden. Gelet op deze afhandelingsduur is het niet aannemelijk dat de behandeling van de asielaanvraag van klager vertraging heeft opgelopen door de brief van beklagde. Klager heeft ook niet op andere wijze aannemelijk gemaakt dat de IND door de brief van beklagde de aanvraag langer heeft laten wachten.

Ad 3) De KRAV is niet bevoegd om ook te oordelen over verzoeken om schadevergoeding.

Klacht 2, gegrond, waarschuwing.

Inhoud klacht

- 1) Beklaagde heeft klager slechts één keer gesproken. Alleen het rapport van het gehoor veilig land is besproken. Er zijn geen aanvullingen en correcties ingediend. Beklaagde heeft het rapport van het nader gehoor van 3 mei 2024 niet met klager besproken. Klager was weliswaar een half uur te laat voor de afspraak maar er is nagelaten om een nieuwe afspraak te maken.
- 2) Op 13 mei 2024 heeft klager per e-mail aan beklagde ondersteunende informatie toegestuurd, zoals foto's van documenten. Beklaagde heeft hier niets mee gedaan.
- 3) Op 22 juli 2024 heeft klager gevraagd om een update in zijn zaak. Hier is niet op gereageerd door beklagde.
- 4) Beklaagde heeft niet onderkend dat klager psychische klachten heeft ten gevolge van martelingen tijdens zijn detentie.

- 5) Beklaagde heeft het voornemen van 22 augustus 2024 tot afwijzing van de asielaanvraag niet besproken met klager. Er is geen afspraak gemaakt voor een bespreking. Er is slechts een zeer beperkte zienswijze ingediend.
- 6) Beklaagde heeft niet het volledige dossier opgestuurd aan de opvolgende advocaat (mr. Kramer). De e-mailberichten die op 13 mei 2024 zijn verstuurd door klager aan beklagde ontbreken.

Oordeel KRAV

Ad 1) Beklaagde heeft genoegzaam aangetoond dat hij klager meerdere malen heeft uitgenodigd voor de nabespreking van het nader gehoor. Het kan beklagde niet worden aangerekend dat klager zelf niet is verschenen op de afgesproken tijdstippen. Bij die stand van zaken kan beklagde ook niet worden aangerekend dat er geen aanvullingen en correcties zijn ingediend. Ten aanzien van de bespreking van het rapport van het gehoor veilig land heeft beklagde onweersproken verklaard dat er geen aanvullingen en correcties waren.

Ad 2) Beklaagde heeft genoegzaam aangetoond dat klager in zijn e-mailbericht van 13 mei 2024 beklagde niet heeft verzocht om de bijgevoegde bestanden in te brengen in de asielprocedure van klager. De bestanden zijn zonder enige toelichting opgestuurd. Nu op 24 mei 2024 een bespreking gepland stond, was beklagde niet gehouden om actie te ondernemen op de e-mail. Dat de bespreking geen doorgang vond, kan beklagde niet worden aangerekend. Te meer nu is gebleken dat het voor beklagde zeer moeilijk was om met klager in contact te komen.

Ad 3) Nu beklagde onweersproken heeft verklaard dat hem het verzoek van 22 juli 2024 van klager niet heeft bereikt, kan hem dit niet worden aangerekend.

Ad 4) Beklaagde heeft verklaard de gestelde psychisch problemen niet te hebben onderkend en dat deze hem niet kenbaar waren. Om die reden heeft hij hier verder geen actie op ondernomen. Nu niet nader is onderbouwd waarom beklagde de psychische problematiek wel kenbaar had moeten zijn, is dit deel van de klacht ongegrond.

Ad 5) Beklaagde heeft genoegzaam aangetoond dat hij klager heeft uitgenodigd voor het maken van een afspraak voor de bespreking van het voornemen. Dat beklagde op dit verzoek niet heeft gereageerd kan klager niet worden aangerekend.

Ad 6) Beklaagde heeft erkend dat hij de opvolgende advocaat bij de overdracht van het dossier niet de e-mailberichten van klager van 13 mei 2024 heeft meegestuurd. Dit had beklagde wel moeten doen. Door niet het hele dossier naar het de opvolgende advocaat te sturen, is beklagde tekortgeschoten in de (externe) communicatie zoals van hem op grond van de eisen van zorgvuldige en doelmatige rechtsbijstand had mogen worden verwacht. De klacht is in zoverre gegrond.

Klacht 3, gegrond, waarschuwing met de mededeling dat bij herhaling uitsluiting in enigerlei vorm kan worden overwogen.

Inhoud klacht

- 1) In september 2024 heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) uitspraak gedaan in de procedure van klager. Beklaagde heeft nagelaten om klager in kennis te stellen van deze uitspraak en deze te bespreken met klager.
- 2) Beklaagde heeft nagelaten om klager in kennis te stellen van het voornemen van december 2024 tot afwijzing van de asielaanvraag van klager. Ook is er geen zienswijze ingediend.

- 3) Beklaagde heeft klager niet tijdig op de hoogte gesteld van de beschikking van 20 januari 2025 tot afwijzing van de asielaanvraag van klager. Dit laatste werd klager duidelijk op 5 februari 2025 toen hij hiervan kennisnam via een bericht in zijn DIGID-portaal. Nadat klager zelf contact opnam werd hij geïnformeerd door beklagde.

Oordeel KRAV

Ad 1) Beklaagde heeft verklaard dat de uitspraak van de Afdeling van 24 september 2024 hem niet bereikt heeft. Dit is waarschijnlijk het gevolg van een slechte postbezorging. De KRAV acht dit niet onaannemelijk. Bij die stand van zaken kan beklagde niet worden verweten dat hij klager niet op de hoogte heeft gesteld van de betreffende uitspraak.

Ad 2) Beklaagde heeft erkend het voornemen van 11 december 2024 te hebben ontvangen en te hebben nagelaten om hier actie op te ondernemen. In het Maatregelbeleid staat dat de kantoororganisatie zodanig ingericht moet zijn dat gegarandeerd is dat de termijnen in acht worden genomen. Nu de termijn om een zienswijze in te dienen niet in acht is genomen, is dit deel van klacht gegrond.

Ad 3) Uit de door beklagde overgelegde email correspondentie met Vluchtelingenwerk Nederland blijkt dat klager op 5 februari 2025 door Vluchtelingewerk op de hoogte is gesteld van de beschikking van 20 januari 2025. Het is de KRAV niet gebleken dat beklagde daarvoor al klager had geïnformeerd over de beschikking. Beklaagde heeft klager dus niet op tijd geïnformeerd. Hoewel de beroepstermijn op dat moment nog niet was verstreken vindt de KRAV dit te laat. De halve beroepstermijn was op dat moment immers reeds verstreken. Daarmee is niet voldaan aan de in het Maatregelbeleid gestelde voorwaarde dat de cliënt steeds op zo kort mogelijke termijn geïnformeerd dient te worden over de door de rechtsbijstandverlener in de zaak ontvangen berichten, uitspraken en beslissingen. De KRAV vindt ook dit onderdeel van de klacht gegrond.

Klacht 4, gegrond, doorhaling inschrijving.

Inhoud klacht

De asielaanvraag van klagster is afgewezen. Beklaagde heeft hier een pro forma beroep tegen ingediend. Beklaagde heeft echter nagelaten om de gronden van het beroep in te dienen. Hierdoor is het beroep niet-ontvankelijk verklaard. Klagster is hierdoor ernstig benadeeld.

Oordeel KRAV

De KRAV stelt vast dat beklagde geen verweerschrift heeft ingediend. Beklaagde erkent ter zitting de klacht en geeft aan dat er een fout is gemaakt in de procedure van klagster en dat beklagde hiervoor verantwoordelijk is. De klacht is dan ook gegrond.

De KRAV heeft tevens aanleiding om aan te nemen dat er sprake is van een structureel laakbare gedraging. De KRAV wijst hierbij op een klacht van 8 mei 2024 waarbij beklagde ondermeer heeft verzuimd om beroep in te stellen. In zijn besluit van 29 oktober 2024 heeft de Raad deze klacht gegrond verklaard en de maatregel opgelegd van een waarschuwing met de mededeling dat bij herhaling uitsluiting - in enigerlei vorm - kan worden overwogen.

Nu het onderwerp waarop de onderhavige klacht gegrond wordt verklaard in het verlengde ligt van het onderwerp van de eerdere gegronde klacht, is de KRAV van oordeel dat er sprake is van een structurele en laakbare gedraging met ernstige gevolgen voor klagers. De KRAV adviseert daarom om de inschrijving van beklagde op het rechtsterrein asiel- en vluchtelingenrecht door te halen. De KRAV heeft daarbij in acht genomen dat beklagde

heeft verklaard dat zij haar asielpraktijk heeft beëindigd en ook in de toekomst niet de wens heeft om weer asielzaken te gaan behandelen. Mocht beklaagde in de toekomst een verzoek doen bij de Raad voor inschrijving op het rechtsterrein asiel- en vluchtelingenrecht, acht de KRAV dit alleen verantwoordelijk als beklaagde nadrukkelijk aantoont dat zij de organisatie van haar praktijk op orde heeft. De KRAV adviseert de Raad om hier alsdan speciale aandacht aan te besteden.

Klacht 5, ongegrond:

Inhoud klacht

1. Beklaagde heeft het verzoek van klagers van 8 november 2024 genegeerd. Dit betrof een verzoek om aanvullingen en correcties bij de IND in te dienen en een verzoek om een klacht in te dienen over de gehoordmedewerker.
2. Beklaagde heeft klagers geen bewijs overgelegd van de ontvangst van de ingediende ingebrekestelling.
3. Beklaagde heeft klagers gedumpt door niet te reageren op de e-mail van klagers van 22 maart 2025. In deze e-mail geven klagers aan dat zij zelf hun belangen behartigen inzake het beroep niet tijdig beslissen en de hulp van beklaagde wensen bij de behandeling van hun asielaanvraag.

Oordeel KRAV

Ad 1) Klagers geven aan geen reactie te hebben gehad van beklaagde op het verzoek van 8 november 2024. Beklaagde bestrijdt dit. Zij geeft aan met zekerheid te weten wel te hebben gereageerd maar kan daarvan geen bewijs meer overleggen. De lezingen van beklaagde en klagers lopen op dit punt uiteen. Niet kan worden vastgesteld welke lezing de juiste is, maar de KRAV merkt op dat ook als beklaagde niet heeft gereageerd op het verzoek van klagers dit op zich zelf genomen onvoldoende is voor een gegronde klacht. Het is de KRAV niet gebleken dat de communicatie dusdanig tekort schoot dat hierdoor niet aan de minimumnormen is voldaan. Klagers hadden beklaagde ook een reminder kunnen sturen om te reageren op hun verzoek.

De KRAV is het verder met beklaagde eens dat het niet tot haar taak als advocaat behoort om een klacht in te dienen tegen een medewerker als zij het daar niet mee eens is. Dit geldt tevens voor het verzoek om de door rechtzoekende zelf opgestelde aanvullingen en correcties in te dienen. Beklaagde heeft in verweer en ter zitting aangegeven dit in het kader van een goede behartiging van de belangen van klagers niet raadzaam te hebben gevonden en hierover met klagers op een later moment in gesprek te hebben willen gaan. Anders dan klager meent is een advocaat niet gehouden om aan alle wensen en opdrachten van zijn cliënt te voldoen. De KRAV wijst op de hiervoor genoemde gedragsregel 14 van de advocatuur. Door niet te voldoen aan de wens van klagers om een klacht en aanvullingen en correcties in te dienen, heeft beklaagde naar het oordeel van de KRAV niet gehandeld in strijd met de eisen van een goede asielrechtsbijstand. Dit deel van de klacht is dan ook ongegrond.

Ad 2) Beklaagde heeft in haar verweer de gang van zaken geschetst omtrent het indienen van de ingebrekestelling(en). De KRAV is bekend met de lopende discussie tussen de IND en de advocatuur over de vraag of er ook een ingebrekestelling via het advocatenportaal kan worden ingediend. Deze vraag ligt momenteel ter beantwoording bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State voor. Gelet op deze lopende discussie kan niet worden gezegd dat beklaagde foutief heeft gehandeld door de ingebrekestelling bij de IND in te dienen via het advocatenportaal. Daarnaast heeft zij op een later moment tevens een ingebrekestelling ingediend via Zivver. Dat zij klager hiervan geen bewijs kan zenden omdat er kennelijk geen ontvangstbevestiging is gestuurd door de IND, kan beklaagde niet worden aangerekend. Ook dit onderdeel van de klacht is ongegrond.

Ad 3) Klagers hebben zonder beklagde daarover in te lichten op 11 februari 2025 een ingebrekestelling ingediend bij de IND in verband met het niet tijdig beslissen op hun asielaanvragen. Onder verwijzing naar de voornoemde gedragsregel 14 heeft beklagde in haar e-mail van 21 maart 2025 aan klagers terecht de vraag gesteld of zij hen nog moet bijstaan en daarbij als voorwaarde gesteld dat zij ook het beroep niet tijdig beslissen zou indienen. Zij draagt immers de verantwoordelijkheid voor de behartiging van de belangen van klagers bij de behandeling van hun asielaanvragen. Het indienen van een ingebrekestelling en beroep niet tijdig beslissen is daar onderdeel van. Klagers hebben desalniettemin op 22 maart 2025 aangegeven zelf het beroep niet tijdig beslissen te willen indienen.

Beklaagde heeft gemotiveerd aangegeven waarom zij niet meer heeft gereageerd op de e-mail van klagers van 22 maart 2025. Zij heeft aangegeven dat zij, na consultatie van collega's op 3 april 2025, het voornemen te hebben gehad om klagers uit te nodigen voor een gesprek om de wijze van samenwerking en communicatie te bespreken. Nadat zij op 16 april 2025 door de KRAV op de hoogte werd gesteld van de klacht, heeft zij hiervan afgezien.

Gelet op de geschetste gang van zaken is de KRAV van oordeel dat beklagde terecht niet meer is ingegaan op de e-mail van 22 maart 2025. Klagers gingen immers niet akkoord met de door haar gestelde voorwaarden en hadden op 25 maart 2025 een klacht ingediend tegen beklagde. Bij die stand van zaken kan niet van beklagde worden verlangd dat zij klagers nog verder zou bijstaan. Ook dit deel van de klacht is ongegrond.

Klacht 6, gegrond, geen maatregel:

Inhoud klacht

1. Beklaagde heeft klager onvoldoende geïnformeerd over de behandeling van het hoger beroep waardoor het voor klager niet duidelijk was dat de zaak was overgedragen en wie die advocaat was.
2. Beklaagde heeft nagelaten om klager tijdig te informeren over de uitspraak op het hoger beroep.

Oordeel KRAV

Ad 1) De KRAV acht het aannemelijk dat beklagde heeft nagelaten om klager te informeren over de overname van de behandeling van het hoger beroep door een andere advocaat. Beklaagde heeft weliswaar gewezen op zijn gespreksaantekeningen maar ter zitting heeft hij verklaard dat hij deze aantekeningen maakte ter voorbereiding op het gesprek. Ook heeft hij verklaard dat het mogelijk is dat hij is vergeten om dit onderwerp te bespreken tijdens het gesprek op 28 augustus 2025. Beklaagde heeft geen actieve herinnering aan wat er tijdens dat gesprek precies besproken is. Ten slotte heeft klager een geluidsopname van het gesprek overgelegd waar niet uit blijkt dat beklagde klager heeft geïnformeerd over de behandeling van het hoger beroep door een andere advocaat. De KRAV vindt dit deel van de klacht dan ook gegrond. De stelling dat de uitkomst van het hoger beroep mogelijk anders was geweest indien het verweer in hoger beroep was besproken acht de KRAV ongegrond. De termijnen in hoger beroep zijn kort en het geschilpunt in hoger beroep was dermate juridisch dat inbreng van klager niet voor een andere uitkomst zou hebben gezorgd. Tijdens het gesprek heeft beklagde dan ook aan klager kunnen aangeven dat de uitkomst van het hoger beroep afgewacht moest worden.

Ad 2) De KRAV constateert dat beklagde pas op 5 februari 2025 op de hoogte raakte van de uitspraak van het hoger beroep toen hij een brief van het COA ontving met de mededeling dat zijn opvang zou worden beëindigd. De KRAV vindt deze gang van zaken heel vervelend voor klager. Beklaagde kan hier echter geen verwijt worden gemaakt. Zoals hiervoor genoemd heeft hij het hoger beroep niet behandeld en was hij ook niet op de hoogte van de uitspraak. Voorts siert het beklagde dat hij tijdens een gesprek op 17

februari 2025 zijn excuus heeft aangeboden aan klager en heeft getracht om de opvang te behouden voor klager. De KRAV vindt dit deel van de KRAV dan ook ongegrond.

Klacht 7, ongegrond.

Inhoud klacht

1 Beklaagde heeft ten onrechte in de zienswijzen van klagers opgenomen dat klager eerder in Slovenië zijn geweest en daar op straat hebben geleefd. Dit had voorkomen kunnen worden als beklagde klagers voor het indienen van de zienswijzen een kopie van de zienswijzen had verstrekt aan klagers.

2 Beklaagde heeft zonder klagers daarover in te lichten en zonder toestemming van klagers beroep ingediend tegen het niet-ontvankelijk verklaren van de asielaanvragen van klagers en verzocht om een voorlopige voorziening.

Oordeel KRAV

Ad 1) Beklaagde erkent dat zij de aangehaalde passage ten onrechte heeft opgenomen in de zienswijzen. Er is echter sprake van een kennelijke verschrijving die niet van invloed is geweest op de beoordeling van de vraag of Slovenië verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvragen van klagers. Klagers hebben hier dan ook geen schade van ondervonden. Gelezen de zienswijzen is de KRAV van oordeel dat de ingediende zienswijzen voldoen aan de minimumeisen die aan goede asielrechtsbijstand worden gesteld.

Dat beklagde klagers geen afschrift van de zienswijzen voor de indiening daarvan heeft gestuurd, is niet ongebruikelijk en niet klachtwaardig. De voornemens en de zienswijzen zijn immers op 8 mei 2025 besproken op het kantoor van beklagde. Klagers waren daarmee voldoende bekend met de inhoud van de zienswijzen. Dit onderdeel van de klacht is dan ook ongegrond.

Ad2) In paragraaf 2.6.3. van de leidraad staat onder meer het volgende vermeld:

"Als je tijdens de bespreking van het voornemen hebt besproken dat je geen beroep/vovo zult indienen en je cliënt heeft aangegeven dat hij dat wel wil, dan dien je alsnog binnen 24 uur beroep/vovo in. Leg daarbij in de brief of e-mail aan je cliënt uit dat je dit zult intrekken als je niet uiterlijk op een bepaalde datum van hem hoort of hij een andere advocaat heeft gevonden die hem bijstaat bij het beroep/vovo."

Gelet op het voorgaande heeft beklagde terecht een pro forma beroep en verzoek voorlopige voorziening ingediend. Zij heeft hiermee de zeer korte termijn voor het instellen van rechtsmiddelen van 24 uur veiliggesteld. Het siert beklagde dat zij ondanks dat zij klagers niet langer bijstond, heeft gehandeld in het belang van klagers. Ook dit deel van de klacht is ongegrond.

Klacht 8, ongegrond

Inhoud klacht

1. Klager heeft de communicatie met beklagde tijdens de diverse gesprekken en via de whatsapp als onprettig ervaren. Hierdoor voelde hij zich niet op zijn gemak en niet serieus behandeld.
2. Beklaagde heeft niet adequaat gehandeld met betrekking tot het verzoek van klager om teruggave van diens paspoort.

Oordeel KRAV

Ad 1) De KRAV merkt allereerst op dat het gevoel dat klager heeft ervaren een persoonlijke beleving is die niet ter discussie staat. In objectieve zin kan echter niet worden vastgesteld

dat beklaagde tekort is geschoten in de wijze waarop zij klager heeft bijgestaan en met hem heeft gecommuniceerd tijdens de behandeling van diens asielprocedure. Beklaagde heeft alle noodzakelijke handelingen die van haar mochten worden verwacht in het kader van de asielbijstand tijdig verricht. Dat tijdens het eerste gesprek de nabespreking van het aanmeldgehoor en de voorbereiding op het nader gehoor niet konden worden afgerond, en daarom op een later moment telefonisch verder is gesproken, is niet in strijd met de eisen van een goede asielrechtsbijstand. Klager vroeg kennelijk veel aandacht voor zijn emotionele gesteldheid. Uit de omstandigheid dat er een aanvullend gehoor nodig was leidt de KRAV af dat er sprake was van een complex asielrelaas waardoor er kennelijk veel te bespreken viel. Het is de taak van de advocaat om alle voor de beoordeling van de asielaanvraag relevante zaken goed in beeld te hebben om een rechtzoekende goed bij te kunnen staan. In dat licht bezien is het primair de taak van de advocaat om een rechtzoekende tijdens een gesprek met name over juridisch relevante onderwerpen te spreken. Dat daarbij ook enige aandacht dient te worden aan de persoonlijke omstandigheden van de rechtzoekende maakt het voorgaande niet anders. Ten slotte geldt dat van een advocaat verwacht wordt dat er doelmatig rechtsbijstand wordt verleend. Dit betekent ook dat de advocaat zijn tijdsbesteding vooral beperkt tot de rechtsbijstand en niet zo zeer besteedt aan maatschappelijke zorg voor zijn klant. Voor deze zorg kan een rechtzoekende zich wenden tot andere instanties. Alles overziende is de KRAV niet gebleken dat beklaagde heeft gehandeld in strijd met de eisen van een goede asielrechtsbijstand. Dit deel van de klacht is dan ook ongegrond.

Ad 2) Anders dan klager meent is een advocaat niet gehouden om aan alle wensen en opdrachten van zijn cliënt te voldoen. De KRAV wijst op de hiervoor genoemde gedragsregel 14 van de advocatuur. Door niet zonder meer te voldoen aan de wens van klager om een verzoek tot teruggave van het paspoort in te dienen, heeft beklaagde naar het oordeel van de KRAV niet gehandeld in strijd met de eisen van een goede asielrechtsbijstand. Gelet op de geldende wet- en regelgeving heeft beklaagde terecht aangegeven dat een verzoek kansloos is en dat zij om die reden ook niet in beroep zou gaan. Te meer omdat klager weigerde om een nadere motivering voor het verzoek te geven. Het siert beklaagde dat zij desondanks toch een verzoek voor klager heeft ingediend. Ook dit deel van de klacht is ongegrond.

Klacht 9, gegrond, waarschuwing

Inhoud klacht

- 1 De communicatie van beklaagde met klagers was onvoldoende.
- 2 Beklaagde heeft nagelaten om documenten in te brengen in de procedure.
- 3: de inhoud van de zienswijzen als de gronden van beroep is niet voldoende.

Ad 1) In het Maatregelbeleid zijn onder meer de volgende minimumnormen opgenomen met betrekking tot de communicatie tussen de asieladvocaat en zijn cliënten:

- De cliënt dient op de hoogte te worden gehouden van de stappen die de rechtsbijstandverlener wel en niet ten behoeve van de cliënt onderneemt. Aan de cliënt dient zoveel mogelijk inzicht te worden verschaft in de betekenis van die stappen en in de mogelijke gevolgen daarvan, c.q. de redenen voor en de mogelijke gevolgen van het nalaten van actie.
- De cliënt dient steeds op zo kort mogelijke termijn geïnformeerd te worden over de door de rechtsbijstandverlener in de zaak ontvangen berichten, uitspraken en beslissingen.
- In algemene zin dient de rechtsbijstandverlener zich ten opzichte van de cliënt zodanig op te stellen dat deze het vertrouwen kan hebben dat de rechtsbijstandverlener binnen zijn 'taakveld' het uiterste zal doen ter behartiging van de belangen van de cliënt.

Klagers verwijten beklaagde niet te hebben gereageerd op whatsappberichten. Daarnaast

wordt beklaagde verweten slechts een enkele keer te hebben gereageerd op e-mailberichten. De KRAV kan dit betoog niet volgen. Beklaagde heeft aangetoond veelvuldig zowel per e-mail als per whatsapp te hebben gecommuniceerd met klagers. De KRAV is niet gebleken dat de communicatie van beklaagde met klagers in strijd is geweest met de hiervoor genoemde minimumnormen. Dit deel van de klacht is dan ook ongegrond.

AD 2) Beklaagde wordt verweten dat hij heeft nagelaten om documenten in te brengen bij de IND. Beklaagde geeft aan alle informatie te hebben ingebracht die hij van klagers heeft ontvangen, voor zover hij deze als relevant heeft beoordeeld. Er waren ook enkele artikelen bij over de algemene situatie in Jemen. Het was niet zinvol om deze informatie in te brengen. Ten aanzien van een document met betrekking tot de rekrutering van klager geeft beklaagde aan geen origineel document heeft ingebracht in verband met het risico op kwijtraken. Beklaagde geeft aan dat hij klagers altijd op de hoogte heeft gehouden en heeft uitgelegd waarom hij iets wel of niet heeft gedaan. De KRAV heeft gelezen de stukken geen reden om aan te nemen dat beklaagde hier een verwijt kan worden gemaakt. Voor zover hij ervoor heeft gekozen om stukken niet in te brengen heeft hij hiervoor een afdoende verklaring gegeven. De KRAV vindt ook dit deel van de klacht ongegrond.

Ad 3) Gelezen de zienswijzen en de beroepsgronden is de KRAV van oordeel dat de rechtsbijstand van beklaagde onvoldoende is geweest. Beklaagde gaat in de zienswijzen weliswaar in op de tegenwerpingen van de IND maar de KRAV mist veelal een nadere onderbouwing van de stellingen waarom de tegenwerpingen van de IND onjuist zouden zijn. Ook had beklaagde de ruim voorhanden informatie over de situatie in Jemen in kunnen brengen, zoals de beschikbare landeninformatie. Beklaagde heeft ter zitting verklaard dat het zijn strategie is geweest om niet alle argumenten in te brengen bij de IND. Het betreft hier met name de vraag of van klaagster door haar langdurige verblijf in Nederland en haar verwesterde levensstijl kan worden gevraagd om terug te keren naar Jemen. De KRAV volgt beklaagde niet in zijn betoog.

De KRAV wijst hierbij op hetgeen in is opgenomen in paragraaf 1.5.3. van de Leidraad "Opstellen Zienswijze":

"De overwegingen in het voornemen weerleg je zo goed als mogelijk met de uitleg van je cliënt, juridische argumentatie, landeninformatie en jurisprudentie. Het zal per overweging verschillen welke argumentatie je moet gebruiken. Een tegenstrijdige verklaring bijvoorbeeld kun je moeilijk weerleggen met jurisprudentie. Daarvoor heb je een uitleg van je cliënt nodig. Benoem ook, indien van toepassing, in je zienswijze dat het voornemen te zeer is gebaseerd op details en de grote lijn in het relaas is losgelaten.

Argumentatie beleid, jurisprudentie en/of landeninfo

Indien in het voornemen het beleid onjuist is toegepast, benoem je dat uiteraard in je zienswijze. Motiveer dit; het enkel benoemen dat het niet juist is toegepast volstaat niet. Kijk hierbij niet alleen naar het landgebonden asielbeleid maar ook naar werkinstructies die gaan over de geloofwaardigheid ([WI 2024/6\(opent in nieuw venster\)](#) (voorheen 2014/10)), kwetsbare personen (WI 2008/6 en WI 2010/13) en de themagerichte werkinstructies, zoals die over bekeerlingen (WI 2022/3) en LHBTIQ+ (WI 2019/17). In deze werkinstructies staat veel informatie over hoe de IND moet motiveren en wat afgewogen moet worden. Indien niet conform de werkinstructies gehandeld is, benoem je dat in je zienswijze.

In de jurisprudentie zijn veel argumenten te vinden die je kunt gebruiken in je zienswijze. Gebruik deze ook. Volsta daarbij niet naar een verwijzing maar benoem de uitspraak (bijvoorbeeld: ECLI:RVS:2023:3365), de rechtsoverweging en leg uit waarom deze uitspraak relevant is."

Uit het voorgaande volgt dat beklaagde niet alleen had moeten stellen dat er sprake is van verwestering van klaagster, maar deze stelling ook had moeten onderbouwen. Ook het algemene betoog ten aanzien van de veiligheidssituatie had uitgebreider kunnen en dus moeten worden onderbouwd met landeninformatie. De ontwikkelingen in de jurisprudentie omtrent de veiligheidssituatie in Jemen, maken dit niet anders.

Beklaagde heeft weliswaar verklaard dat het zijn strategie is geweest om hier in beroep meer op in te gaan, maar hiermee voldoet hij niet aan de voornoemde norm in de Leidraad. De KRAV vindt dit onderdeel van de klacht dan ook gegrond.

Klacht 10, gegrond, ambtshalve onderzoek

Inhoud klacht

1 Ondanks herhaaldelijk aandringen van (de dochter van) klagers heeft beklaagde nagelaten om een voorlopige voorziening te vragen in hoger beroep. Ten onrechte. Het later door gemachtigde ingediende verzoek voorlopige voorziening is toegewezen.

2 Beklaagde heeft ten aanzien van klaagster verzuimd om een expliciet verzoek te doen op het arrest AH en FN van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Dit is een ernstige omissie. In de praktijk krijgen alle Afghaanse vrouwen een verblijfsvergunning als zij een beroep doen op dit arrest. Er lijkt alleen geprocedeerd te zijn over vraag of klaagster zich voldoende kon conformeren naar de maatstaven van de Taliban.

3 Beklaagde heeft nagelaten om landeninformatie van Afghanistan in te brengen. Deze informatie had hij kunnen opvragen bij Vluchtelingenwerk Nederland (VWN).

4 Beklaagde heeft niet adequaat gereageerd op de vermelding van de verkrachting van klaagster. Hij reageert slechts summier met 7 regels in de zienswijze. Hij heeft niet aangevoerd dat onvoldoende rekening is gehouden met de persoonlijke omstandigheden van klaagster en er sprake zou kunnen zijn van onzorgvuldige besluitvorming. Beklaagde heeft niet duidelijk gereageerd op het verzoek van klagers om het IMMO in te schakelen.

5 De zienswijze en gronden van beroep zijn zeer summier. Opvallend is dat er geen enkele jurisprudentie, verdragsartikelen, wetsartikelen of Unierecht is aangehaald. Het enige waaraan gerefereerd wordt is het landenbeleid in de Vc. bij de vraag in hoeverre er sprake is van conformeren. Nagelaten wordt echter om onderdeel C 2.3.2.1 van de Vc aan te halen dat bruikbaar is bij het beroep op het arrest AH en FN. Er wordt weinig geciteerd uit het verslag nader gehoor. Uit het nader gehoor blijkt dat klaagster wel problemen heeft met de positie van de vrouw onder de Taliban.

Namens klagers had beklaagde kunnen aanvoeren dat ten tijde van de asielaanvraag WBV 2022/19 gold aangezien zij als Sjiïeten uit Herat behoren tot een religieuze minderheid die ernstige problemen ondervindt. Ook gold IB 2022/71 nog.

6 De bespreking van zaken heeft zeer kort geduurd. Voor elke afspraak stond ongeveer 20 minuten gepland.

7 Beklaagde is niet behulpzaam geweest bij het indienen van een artikel 64 Vw. aanvraag of een andere manier om de opvang te continueren. Pas nadat beklaagde via de dochter van klagers kennisnam van de medische dossiers van klagers, concludeerde hij dat het niet zinvol was om een aanvraag artikel 64 Vw. te doen. Hij noemde de medische situatie ten onrechte goed. Uit de medische dossiers blijkt namelijk dat er wel degelijk een aanknopingspunt is voor toepassing van artikel 64 Vw. Te meer omdat er sprake is van een humanitaire crisis in Afghanistan waardoor niet alle medicijnen beschikbaar zijn.

8 Beklaagde heeft nagelaten een beroep te doen op family life. Klagers hebben een dochter die in Nederland woont.

Oordeel KRAV

Onderdeel 1: beklaagde heeft geen voorlopige voorziening aangevraagd in hoger beroep. Vaststaat dat beklaagde in hoger beroep geen voorlopige voorziening heeft aangevraagd. Beklaagde geeft aan hiervan te hebben afgezien gelet op het risico dat de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (verder: de Afdeling) bij de beoordeling van het verzoek om een voorlopige voorziening te verlenen "doorpakt" en ook het hoger beroep afwijst. Klagers zijn dan nog verder van huis. Beklaagde geeft aan de afweging te hebben gemaakt dat klagers bij hun in Nederland verblijvende dochter konden verblijven. Beklaagde stelt dit met klagers te hebben besproken, waarbij de dochter van klagers als tolk heeft opgetreden. Klaagster heeft ter zitting verklaard niet op de hoogte te zijn van de afwegingen van beklaagde voor het niet indienen van het verzoek om een voorlopige voorziening.

De KRAV is van oordeel dat de rechtsbijstand van beklaagde niet voldoet aan de in paragraaf 5.1.5. van de Leidraad genoemde best practice. Op 19 mei 2025 laat de dochter van klagers per e-mail weten dat de opvang van klagers op 28 mei 2025 zal eindigen. Dit betekent niet alleen dat de opvang zal eindigen maar ook dat klagers geen recht meer hebben op medische zorg. Gelet op de beëindiging van de opvang en de medische problematiek bij klagers was er sprake van een spoedeisend belang op grond waarvan een voorlopige voorziening had moeten worden gevraagd. De KRAV kan

beklaagde niet volgen in zijn afweging dat klagers “verder van huis” waren geweest als de Afdeling bij de beoordeling van het verzoek om een voorlopige voorziening zou hebben “doorgepakt” en ook het beroep zou hebben afgewezen. In beide gevallen hebben klagers immers geen recht op opvang meer en kunnen zij worden uitgezet.

Uit paragraaf 5.1.5. van de Leidraad:

“Voorlopige voorziening

Het hoger beroep heeft geen opschortende werking. Bij een negatieve uitspraak in eerste aanleg voor je cliënt kan hij in principe verwijderd worden. Ook kan zijn recht op opvang beëindigd worden. Het is daarom meestal noodzakelijk om een vovo aan te vragen op grond van artikel 8:81 Awb. Zie hiertoe ook hoofdstuk 4 Beroep en vovo.

Spoeeisend belang

Voor toewijzing van een vovo is spoedeisend belang vereist. Daarvan is sprake als er bijvoorbeeld al een uitzettingsdatum bekend is. De Afdeling behandelt het verzoek om een vovo zo snel mogelijk. Meestal duurt het ongeveer twee maanden totdat er een uitspraak komt.^[8] Mocht een eerdere uitspraak noodzakelijk zijn vanwege beëindiging van de opvang of verwijdering uit Nederland, dan kun je de voorzieningenrechter verzoeken voor de uiterste termijn van opvang/verwijdering een uitspraak te doen.”

Onderdeel 2: Er is geen beroep gedaan op het arrest AH en FN.

Beklaagde heeft zowel in de zienswijze als in de gronden van beroep van klaagster geen beroep gedaan op het arrest AH en FN. Gelet op de omstandigheden van klaagster is beklagde van mening dat het arrest op haar situatie niet van toepassing is. Beklaagde geeft daarbij aan dat klaagster, anders dan de situatie in het arrest, geen alleenstaande vrouw is. De KRAV kan beklagde niet volgen in deze redenering. Het arrest is van toepassing op alle vrouwen die uit Afghanistan afkomstig zijn. Uit het arrest volgt dat iedere vrouw uit Afghanistan als vluchteling kan worden aangemerkt. Beklaagde heeft dan ook in zowel de zienswijze als in de gronden van beroep ten onrechte geen beroep gedaan op het arrest. Dit terwijl er naar aanleiding van het arrest breed aandacht is geweest over de impact die het arrest op de asielpraktijk kan hebben; zie onder meer Update 2024, nr. 41 en de annotatie in de JV (JV 2025/2). Daarmee wordt niet voldaan aan de navolgende normen in de Leidraad.

Uit paragraaf 1.5.1 van de Leidraad Voorbereiding gesprek voornemen met cliënt:

“Bekijk de recente jurisprudentie over het land of het onderwerp om te verifiëren of daar in het voornemen rekening mee is gehouden. Check ook of er wordt voldaan aan de voorwaarden voor het geven van het voordeel van de twijfel als genoemd in art. 31 lid 6 Wv. Uit je analyse zullen vervolgens de vragen opkomen die bij de bespreking van het voornemen aan de orde moeten komen.”

Uit paragraaf 4.3.4 van de Leidraad Nieuwe ontwikkelingen hangende beroep en goede procesorde:

“Situaties in landen van herkomst zijn fluïde en ook zitten verzoekers van internationale bescherming vaak in een lastig parket waardoor het voor hen niet altijd even makkelijk is om de bewijzen voor handen te hebben als het nodig is. Om aan dit soort problematiek tegemoet te komen, kenmerkt het asielrecht zich door een volledige ‘ex nunc’-beoordeling in beroep. Een beoordeling van de situatie op het moment van beoordelen (door de rechter).”

Uit paragraaf 13.7 van de Leidraad Jurisprudentie:

Arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) kunnen richtinggevend zijn voor de uitleg van het asielrecht in Nederland. Als het EHRM heeft geoordeeld dat er risico op schending van artikel 3 EVRM bestaat in een specifiek geval, kan daarnaar worden verwezen in een vergelijkbare zaak.

De KRAV meent dat dit ook opgaat voor rechtspraak van het Hof van Justitie.

Onderdeel 3: Er is geen landeninformatie ingebracht.

Beklaagde erkent geen landeninformatie te hebben ingebracht. Als reden hiervoor heeft hij gegeven dat een medewerker van VWN (mw. Wijker) ondanks een toezegging de verzochte informatie niet heeft verstrekt. De KRAV begrijpt dat dit vervelend is geweest voor beklagde. Het niet nakomen van de toezegging ontslaat beklagde echter niet van zijn verantwoordelijkheid als advocaat om alle noodzakelijke informatie in te brengen in de asielprocedure van klagers. Beklaagde had bijvoorbeeld de landeninformatie kunnen opvragen bij de daartoe bestemde helpdesk van VluchtelingenWerk Nederland. De KRAV merkt op dat Wijker niet bij deze helpdesk werkzaam is maar werkt op een de afdeling

vluchtverhaalanalyse. Verder had beklagde kunnen kijken op Vluchtweb of andere sites met landeninformatie zoals www.ecoi.net kunnen raadplegen.

Uit paragraaf 13.2 van de Leidraad Landeninformatie:

“Wees op de hoogte van landeninformatie

Zorg dat je als advocaat goed op de hoogte bent van de situatie in het land van herkomst van je cliënt. Raadpleeg voor een eerste gesprek met je cliënt het ambtsbericht (indien beschikbaar) en het landgebonden asielbeleid. Als er weinig landeninformatie beschikbaar is, kunnen alternatieve bronnen worden geraadpleegd, zoals het US Department of State rapport of rapporten van NGO's zoals Human Rights Watch of Amnesty International.

Ook kan in deze fase het invoeren van hulp van VluchtelingenWerk Nederland (documentalist) bijdragen aan een gedegen beeld over het land. De ambtsberichten worden gezien als deskundigenbericht. De IND zal altijd uitgaan van de juistheid van de informatie die in het ambtsbericht wordt vermeld.”

Uit paragraaf 1.5.1 van de Leidraad:

Voor de bespreking van het voornemen maakt het uit of de IND het asielverzoek wil afwijzen omdat de verklaringen niet geloofd worden of dat de vrees niet aannemelijk is. In het eerste geval zal meer input van je cliënt verwacht worden in de vorm van uitleg over zijn verklaringen of bewijzen. Op het moment dat de vrees niet aannemelijk is, zal meer een beroep gedaan moeten worden op landeninformatie of bewijsmiddelen. Als een nadere onderbouwing nodig is, kun je contact opnemen met de Helpdesk van Vluchtelingenwerk of de documentalist op het aanmeldcentrum om daar om gerichte informatie te vragen.

Onderdeel 4: het niet adequaat reageren op de verklaring van klaagster verkracht te zijn. Beklaagde heeft verklaard niet afzonderlijk met klager en klaagster te hebben gesproken. Tijdens de besprekingen heeft de dochter van klagers als tolk opgetreden. Van beklagde had mogen worden verwacht dat hij klager en klaagster wel afzonderlijk zou hebben gesproken met behulp van een professionele tolk. Op deze wijze had klaagster zich wellicht eerder vrij gevoeld om te verklaren over haar verkrachting. Daarnaast is de KRAV van oordeel dat beklagde zich meer proactief had moeten opstellen toen hij hiervan op de hoogte kwam door de IND te verzoeken om een aanvullend nader gehoor. Het alleen maar in de zienswijze melding maken van de verkrachting is naar het oordeel van de KRAV onvoldoende.

Uit paragraaf 1.8 van de Leidraad Doen-Niet Doen:

“Doen

Maak bij gezinnen ruimte om de man en vrouw apart te spreken.

Leg je rol als advocaat en de rol van de tolk uit.”

Uit paragraaf 1.3.2 van de Leidraad:

Als er sprake is van een gezin zul je een moment moeten vinden om de man en vrouw apart te spreken. Het is mogelijk dat één van de twee (of allebei) iets heeft meegemaakt wat de ander (nog) niet mag weten. Als dit inderdaad het geval is, moeten ook de rapporten van nader gehoor buiten de aanwezigheid van de ander worden nabesproken. Leg aan je cliënten uit dat je dit altijd zo doet zodat er ook geen vermoeden is dat zij een uitzondering zijn.

Uit paragraaf 22 van de Leidraad Totaal overzicht Doen-Niet doen Tolken en vertaling –

“Niet doen

Maak geen gebruik van familieleden, vrienden of kennissen van je cliënt om te tolken. En zeker geen kinderen!”

Onderdeel 5: de summier gronden en zienwijze, zonder aanhalen van jurisprudentie of artikelen.

Vastgesteld wordt dat beklagde in zowel de zienswijze als de gronden van het beroep niet verwijst naar jurisprudentie of (verdrags)artikelen. Beklaagde geeft aan zulks niet noodzakelijk te vinden waarbij hij aangeeft dat de rechter het recht kent. Beklaagde geeft aan in de processtukken een weergave van de feiten te beschrijven. Het is aan de rechter om daar conclusies aan te verbinden. De rechtsbijstand van beklagde voldoet daarmee zowel ten aanzien van de zienswijze als de gronden van beroep niet aan de eisen die aan een goede asielrechtsbijstand mag worden gesteld. De KRAV wijst hiervoor naar het onderstaande:

Uit paragraaf 1.5.3. van de Leidraad Opstellen Zienswijze:

"De overwegingen in het voornemen weerleg je zo goed als mogelijk met de uitleg van je cliënt, juridische argumentatie, landeninformatie en jurisprudentie. Het zal per overweging verschillen welke argumentatie je moet gebruiken. Een tegenstrijdige verklaring bijvoorbeeld kun je moeilijk weerleggen met jurisprudentie. Daarvoor heb je een uitleg van je cliënt nodig. Benoem ook, indien van toepassing, in je zienswijze dat het voornemen te zeer is gebaseerd op details en de grote lijn in het relaas is losgelaten.

Argumentatie beleid, jurisprudentie en/of landeninfo

Indien in het voornemen het beleid onjuist is toegepast, benoem je dat uiteraard in je zienswijze. Motiveer dit; het enkel benoemen dat het niet juist is toegepast volstaat niet. Kijk hierbij niet alleen naar het landgebonden asielbeleid maar ook naar werkinstructies die gaan over de geloofwaardigheid (WI 2024/6(opent in nieuw venster) (voorheen 2014/10)), kwetsbare personen (WI 2008/6 en WI 2010/13) en de themagerichte werkinstructies, zoals die over bekeerlingen (WI 2022/3) en LHBTIQ+ (WI 2019/17). In deze werkinstructies staat veel informatie over hoe de IND moet motiveren en wat afgewogen moet worden. Indien niet conform de werkinstructies gehandeld is, benoem je dat in je zienswijze.

In de jurisprudentie zijn veel argumenten te vinden die je kunt gebruiken in je zienswijze. Gebruik deze ook. Volsta daarbij niet naar een verwijzing maar benoem de uitspraak (bijvoorbeeld: ECLI:RVS:2023:3365), de rechtsoverweging en leg uit waarom deze uitspraak relevant is."

Uit paragraaf van de Leidraad 4.3.1 Vorm beroepschrift:

"Als we het over de vorm hebben, dan is het goed om te weten dat rechters en de juridische ondersteuners ook mensen zijn die ervan houden dat de beroepschriften duidelijk zijn. Zij moeten liefst in één oogopslag door hebben waar de zaak over gaat. Als de behandelend rechter moet zoeken naar wat er nu bedoeld wordt, wat de strekking van een bepaald argument is of op welk deel van het besluit een beroepsgrond ziet, dan gaat er iets mis. Stel jezelf eerst de vraag: "Wat wil ik zeggen?" en daarna de vraag "staat dat er ook?"

Maak gebruik van helder, duidelijk taalgebruik; probeer je argumenten per onderwerp te groeperen en zorg dat deze - indien mogelijk - de structuur van de beslissing volgen.

Motiveer en leg uit waarom bepaalde overwegingen in het bestreden besluit niet kloppen en wat daar dan de consequentie van moet zijn. Breng een nummering aan en werk met "kopjes".^[30]

Een duidelijk beroepschrift schrijven

- Zorg ervoor dat de rechter niet hoeft te zoeken: maak meteen duidelijk waar het beroepschrift over gaat
- Gebruik heldere taal
- Groepeer je argumenten per onderwerp
- Gebruik een duidelijke nummering en kopjes
- Laat je argumenten de structuur van de beslissing volgen
- Motiveer je argumenten
- Leg uit wat de consequenties zijn van deze argumenten

Wat hiervoor over de vorm is geschreven behelst geen wet van Meden en Perzen. Het zijn instrumenten die je kunt toepassen om de leesbaarheid van het beroepschrift te vergroten. Daarmee wordt het voor de rechter makkelijker om met de inhoud bezig te zijn. Alle energie die een rechter moet steken in het begrijpend maken van wat de advocaat eigenlijk naar voren probeert te brengen, is energie die mogelijk anderszins ten koste gaat van daadwerkelijk naar de inhoud kijken. Dat is niet in het belang van jouw cliënt. Je wilt de rechter in het geding voor je winnen, overtuigen van je standpunt(en). Een rechter die geïrriteerd raakt bij het lezen van de beroepsgronden omdat deze niet duidelijk zijn, rommelig, niet ter zake doend, zal waarschijnlijk minder snel geneigd zijn een beroep gegrond te verklaren. Een rechter die bij het lezen van de beroepsgronden in zijn achterhoofd telkens ja aan knikken is, heeft verreweg de voorkeur."

Onderdeel 6: de gesprekken met klagers hebben altijd zeer kort geduurd.

Klagers stellen dat de gesprekken met beklaagde niet langer dan 15 à 20 minuten hebben geduurd. Beklaagde bestrijdt dit en wijst erop dat de klagster tijdens de bespreking van het voornemen verklaarde verkracht te zijn. Dit wijst er volgens beklaagde op dat er voldoende tijd is genomen voor de gesprekken. De KRAV stelt vast dat de lezingen van klager en beklaagde op dit punt uiteenlopen. Niet kan worden vastgesteld dat beklaagde onvoldoende tijd heeft genomen voor de gesprekken. De KRAV merkt wel op dat de hoeveelheid correcties (in totaal twee) op de verslaglegging van de nader gehoren kan duiden op een (te) beperkte nabespreking van de gehoren.

Onderdelen 7 en 8: het niet behulpzaam zijn bij een verzoek ex artikel 64 Vw. of aanvraag family life.

Beklaagde wordt verweten dat hij niet behulpzaam is geweest bij het indienen van een verzoek ex artikel 64 Vw. of een aanvraag family life. Beklaagde geeft aan wel geadviseerd te hebben over de mogelijkheden van een aanvraag ex. artikel 64 Vw. De KRAV is van oordeel dat beklaagde op dit punt geen verwijt kan worden gemaakt. Alleen al om de reden dat er geen sprake is van asielrechtsbijstand. Het reguliere vreemdelingenrecht is van toepassing. Daarnaast is het niet nodig gebleken om een dergelijke aanvraag te doen.

Klacht 11, gegrond, begeleiding.

De KRAV stelt, onweersproken door beklagde, vast dat:

- beklagde het voornemen tot afwijzing van de asielaanvraag niet heeft besproken met klager;
- beklagde geen zienswijze heeft ingediend tegen het voornemen van de IND om de asielaanvraag van klager af te wijzen;
- beklagde heeft verzuimd tijdig beroep in te dienen tegen de afwijzing van de asielaanvraag van klager;
- beklagde klager niet heeft geïnformeerd over de afwijzing van de asielaanvraag;
- beklagde klager niet heeft geïnformeerd over het te laat ingediende beroep.

Daarmee heeft beklagde gehandeld in strijd met een groot aantal in de Leidraad en het Maatregelbeleid gestelde normen, zoals bepalingen 1.5.2 bespreken voornemen, 1.5.3 opstellen zienswijze, 4.2.2 indienen rechtsmiddelen uit de Leidraad en sub a (communicatie met rechtzoekende/cliënt) en b ((Kantoor)organisatie) uit het Maatregelenbeleid. Hieruit volgt dat de klacht in zijn volle omgang gegrond is. De vraag is welke maatregel passend is.

Nu het onderwerp waarop de onderhavige klacht gegrond wordt verklaard in het verlengde ligt van het onderwerp van de andere gegronde klacht, is de KRAV van oordeel dat er sprake is van een structurele en laakbare gedraging met ernstige gevolgen voor klagers. Op grond van het maatregelbeleid ligt de maatregel van een tijdelijke algehele uitsluiting in de rede. Te meer omdat de KRAV er niet van overtuigd is dat de door beklagde al genomen maatregelen voldoende zijn om te voorkomen dat het in de toekomst weer fout gaat. De KRAV ziet echter wel ruimte voor verbetering. Daarom acht de KRAV de maatregel van tijdelijke voorwaardelijke uitsluiting gerechtvaardigd waarbij klager gedurende een periode van minimaal 3 maanden en maximaal 6 maanden op eigen kosten zal worden begeleid op de volgende onderdelen uit het Maatregelbeleid:

- a. Communicatie met de rechtzoekende/cliënt.
- b. (Kantoor)organisatie.

Klacht 12, gegrond, begeleiding.

De KRAV stelt, onweersproken door beklagde, vast dat:

- er geen correcties zijn gemaakt op het rapport van het aanmeldgehoor;
- beklagde het voornemen tot afwijzing van de asielaanvraag niet heeft besproken met klager;
- beklagde geen zienswijze heeft ingediend tegen het voornemen van de IND om de asielaanvraag van klager af te wijzen;
- beklagde klager niet heeft geïnformeerd over de afwijzing van de asielaanvraag.

Daarmee heeft beklagde gehandeld in strijd met een groot aantal in de Leidraad en het Maatregelbeleid gestelde normen, zoals bepalingen 1.5.2 bespreken voornemen, 1.5.3 opstellen zienswijze, 4.2.2 indienen rechtsmiddelen uit de Leidraad en sub a (communicatie met rechtzoekende/cliënt) en b ((Kantoor)organisatie) uit het Maatregelenbeleid. Hieruit volgt dat de klacht in zijn volle omgang gegrond is. De vraag is welke maatregel passend is.

Nu het onderwerp waarop de onderhavige klacht gegrond wordt verklaard in het verlengde ligt van het onderwerp van de andere gegronde klacht, is de KRAV van oordeel dat er sprake is van een structurele en laakbare gedraging met ernstige gevolgen voor klagers. Op grond van het maatregelbeleid ligt de maatregel van een tijdelijke algehele uitsluiting in de rede. Te meer omdat de KRAV er niet van overtuigd is dat de door beklagde al genomen maatregelen voldoende zijn om te voorkomen dat het in de toekomst weer fout

gaat. De KRAV ziet echter wel ruimte voor verbetering. Daarom acht de KRAV de maatregel van tijdelijke voorwaardelijke uitsluiting gerechtvaardigd waarbij klager gedurende een periode van minimaal 3 maanden en maximaal 6 maanden op eigen kosten zal worden begeleid op de volgende onderdelen uit het Maatregelbeleid:

- a. Communicatie met de rechtzoekende/cliënt.
- b. (Kantoor)organisatie.

Klacht 13, gegrond, waarschuwing.

Inhoud klacht

1 Beklaagde heeft de IND niet in gebreke gesteld na het verstrijken van de beslistermijn van de asielaanvraag van klager.

2 Beklaagde was niet bereikbaar voor klager. Zij heeft niet gereageerd op meerdere e-mails.

3 Beklaagde heeft geen aanvullingen en correcties ingediend op het rapport van het aanmeld/1ste gehoor.

Ad 1) Beklaagde heeft ter zitting haar werkwijze uitgelegd ten aanzien van het verstrijken van beslistermijnen en het in gebreke stellen van de IND. Zij heeft aangegeven uitsluitend op verzoek van rechtzoekenden hiertoe over te gaan. Niet kan worden gezegd dat deze werkwijze in strijd is met een goede asielrechtsbijstand. Dit onderdeel van de klacht is dan ook ongegrond. Hierbij is van belang dat beklagde heeft aangegeven de e-mailberichten van klager met het verzoek om de IND in gebreke te stellen niet heeft ontvangen. Gelet op de voornoemde werkwijze van beklagde heeft zij verder dan ook geen actie ondernomen na het verstrijken van de beslistermijn. Dat is op zichzelf genomen niet klachtwaardig.

Ad 2) De KRAV stelt vast dat de lezingen van klager en beklagde uiteenlopen. Klager stelt op 11 januari 2025 en 28 augustus 2028 beklagde een e-mailbericht te hebben gestuurd met het verzoek om de IND in gebreke te stellen. Beklaagde stelt dat niet is aangetoond dat deze berichten ook daadwerkelijk naar haar zijn gestuurd. Ter zitting is vastgesteld dat de e-mailberichten naar het e-mailadres van beklagde zijn gestuurd. Beklaagde heeft dit ook erkend. De KRAV is het daarmee aannemelijk geworden dat de e-mailberichten beklagde hebben bereikt. Dit onderdeel van de klacht is dan ook gegrond. De kantoororganisatie voldoet in zoverre niet aan de hieraan gestelde minimumnormen in het Maatregelbeleid. De enkele stelling van beklagde dat de e-mailberichten haar niet hebben bereikt en dat het vreemd is dat klager niet bij haar heeft geïnformeerd naar het uitblijven van een reactie kan aan het voorgaande niet afdoen en wordt door de KRAV niet gevolgd. Te meer omdat beklagde heeft aangegeven problemen te hebben met Basenet en dat e-mailberichten soms verdwijnen. De KRAV merkt daarbij op dat het niet de verantwoordelijkheid van klager is om zelf achter beklagde aan te gaan als e-mails niet worden beantwoord, maar dat het de verantwoordelijkheid van beklagde is om dit goed op orde te hebben. Het heeft de KRAV verbaasd dat beklagde op de hoorzitting hierover geen reflectie op haar eigen verantwoordelijkheid in deze heeft laten zien.

Ad 3) Beklaagde heeft onweersproken aangegeven dat er geen aanvullingen en correcties waren op het rapport van het aanmeld/1ste gehoor. Daarnaast heeft zij op goede gronden aangegeven waarom zij de IND hier niet direct van op de hoogte heeft gesteld. De KRAV vindt dit onderdeel van de klacht ongegrond.

